

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

przepisami dyrektywy, które to przepisy nie mogą zostać uchylone przez normę prawa krajowego.

Zarzuty i główne argumenty:

(¹) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str.32

(²) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str.39

Odesłanie zawarte w tekście art. 14 ust. 1 pkt a) i b) ustawy nr 178/2002, odpowiednio do „unieszkodliwiania lub regeneracji” oraz do „działań [polegających na] unieszkodliwianiu lub regeneracji” jest w obu przypadkach uzupełnione wyjaśnieniem: „zgodnie z załącznikami B i C do decreto legislativo nr 22”.

Wyjaśnienie to, którego nie występuje w pozostałej części tekstu pkt c) tego samego artykułu, wydaje się rozróżniać, z jednej strony, ogólnie rozumiane działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji oraz, z drugiej strony, szczególnie działania tego rodzaju przewidziane w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97.

W kontekście tego rozróżnienia z art. 6 ust. 1 lit. a) decreto legislativo nr 22/97 w zw. z art. 14 pkt. a) i b) ustawy nr 178/2002 wyraźnie wynika, że ten ostatni przepis skutkuje ograniczeniem zakresu pojęcia odpadu, pojęcia, które nie może obejmować wszystkich materiałów, substancji i przedmiotów zaliczających się do kategorii określonych w załączniku A i w stosunku do których posiadacz podejmuje — lub zamierza podjąć — jakiegokolwiek działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji i zawarcia w tym pojęciu jedynie tych materiałów, substancji i rzeczy, wobec których podjęto lub zamierzano podjąć działania [polegające na] unieszkodliwianiu lub regeneracji takie jak te, które wyraźnie zostały wyszczególnione w załącznikach B i C do decreto legislativo nr 22/97.

W określonym przez włoskiego ustawodawcę systemie, w którym pojęcie odpadu zostało uzależnione w sposób ograniczający od spełnienia ww. wymogów, ewentualne uznanie za odpady, a w konsekwencji poddanie wymogom przepisów regulujących gospodarkę odpadami, zostałyby wykluczone w odniesieniu do wszystkich materiałów, substancji i rzeczy, których dotyczy załącznik A i wobec których posiadacz podejmuje lub zamierza podjąć działania [polegające na] unieszkodliwianiu, które nie zostałyby wyszczególnione w załączniku B do decreto legislativo nr 22/97 lub też działania [polegające na] regeneracji, które nie zostałyby wyszczególnione w jego załączniku C.

Komisja jest zdania, że takie wyłączenie stanowi nieuzasadnione ograniczenie pojęcia odpadu, a zatem zakresu zastosowania włoskich przepisów regulujących gospodarkę odpadami. Wykładnia zaproponowana przez prawodawcę włoskiego skutkuje ograniczeniem zastosowania przepisów dyrektywy jedynie do przypadków określonych w prawodawstwie włoskim, wyłączając z zakresu jego zastosowania inne przypadki, niemożliwe do przewidzenia, które mogłyby w przeciwnym przypadku podlegać jego wymogom i wobec których niezbędne okazuje się zastosowanie wykładni rozszerzającej — takiej, o jakiej mowa w pkt 36 wyroku w sprawie Palin Granit. Takie stanowisko ustawodawcy włoskiego jest sprzeczne z

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem Cour de cassation (Francja) z dnia 21 czerwca 2005 r., w sprawie José Perez Naranjo przeciwko Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie

(Sprawa C-265/05)

(2005/C 217/55)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie José Perez Naranjo przeciwko Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie

Cour de cassation (Francja) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni prawa wspólnotowego należy dokonywać w ten sposób, iż będący przedmiotem sporu dodatkowy zasiłek, wpisany do załącznika IIA rozporządzenia 1408/71 (¹), ma charakter specjalny i nieskładkowy, co zgodnie z art. 10a i 95b rozporządzenia nr 1408/71 wyklucza jego przyznanie wnioskodawcy, nie mającemu miejsca zamieszkania w danym państwie, który na dzień 1 czerwca 1992 r. nie spełniał warunku wieku, bądź też w ten sposób, iż stanowi on świadczenie z ubezpieczenia społecznego i w konsekwencji, na podstawie art. 19 ust. 1 tego rozporządzenia, winien być wypłacony zainteresowanej osobie, która spełnia warunki jego przyznania bez względu na to w jakim Państwie Członkowskim osoba ta ma swoje miejsce zamieszkania?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U L 149, str. 2)